

РЕШЕНИЕ

№ 2631

гр. София, 20.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова
Калин Куманов**

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9495** по описа за **2020** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на И. П. Г. против решение от 26.02.2020 г., постановено по НАХД № 3423/2020 г. на СРС, наказателно отделение, 2 с-в, с което е потвърдено НП № 491799-F530192/24.01.2020 г. на директора на офис „Център“ в ТД на НАП С., с което на И. П. Г. на основание чл. 80, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ е наложена глоба в размер на 80 лв. за нарушение по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ за финансовата 2017 г. и на основание чл. 80, ал. 1, т. 2 от ЗДДФЛ е наложена глоба в размер на 50 лв. за нарушение по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ за финансовата 2018 г..

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се отмени решението заедно с потвърденото с него наказателното постановление.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбите, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение от 26.02.2020 г., постановено по НАХД № 3423/2020 г. на СРС, наказателно отделение, 2 с-в е потвърдено НП № 491799-F530192/24.01.2020 г. на директора на офис „Център“ в ТД на НАП С., с което на И. П. Г. на основание чл. 80, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ е наложена глоба в размер на 80 лв. за нарушение по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ за финансовата 2017 г. и на основание чл. 80, ал. 1, т. 2 от ЗДДФЛ е наложена глоба в размер на 50 лв. за нарушение по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ за финансовата 2018 г.

От фактическа страна СРС е приел, че И. П. Г. е бил задължено лице по смисъла на чл. 3, т. 1 от ЗДДФЛ, като съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ за данъчен период – всяка година, той е следвало да подава данъчна декларация в срок от 10 януари до 30 април на следващата година. На 05.12.2019 г. в офис „Център“ на ТД на НАП С., И. П. Г. подал две годишни данъчни декларации от свое име за 2017 г. и 2018 г., като документите били приети от инспектор по приходите в ТД на НАП С., заведени под № 224391900674281/05.12.2019 г. за 2017 г. и вх. № 224391900674362/05.12.2019 г. за 2018 г. Служителят извършил проверка в информационния масив и установил, че И. П. Г. не е изпълнил задължението си по чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ, във връзка с чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ за подаване на годишна данъчна декларация за финансовите 2017 г. и 2018 г. в установения за това срок до 30.04.2018 г., съответно до 30.04.2019 г., като за дължимото деклариране за финансовата 2017 г. било изчислено закъснение от 584 дни, а за това за 2018 г. забавата била от 219 дни. За извършеното нарушение бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено наказателното постановление.

От правна страна първоинстанционният съд е приел, че е извършено нарушението по чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ, във връзка с чл. 50 от ЗДДФЛ.

Решението на първоинстанционния съд е правилно, а касационната жалба е неоснователна.

При правилно установена фактическа обстановка, първоинстанционният съд е направил правилни правни изводи. От събраните по делото доказателства се установява, че И. П. Г. е бил задължено лице по смисъла на чл. 3, т. 1 от ЗДДФЛ, като съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ за данъчен период – всяка година, той е следвало да подава данъчна декларация в срок от 10 януари до 30 април на следващата година. На 05.12.2019 г. в офис „Център“ на ТД на НАП С., И. П. Г. подал две годишни данъчни декларации от свое име за 2017 г. и 2018 г., като документите били приети от инспектор по приходите в ТД на НАП С., заведени под № 224391900674281/05.12.2019 г. за 2017 г. и вх. № 224391900674362/05.12.2019 г. за 2018 г. Служителят извършил проверка в информационния масив и установил, че И. П. Г. не е изпълнил задължението си по чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ, във връзка с чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ за подаване на годишна данъчна декларация за финансовите 2017 г. и 2018 г. в установения за това срок до 30.04.2018 г., съответно до 30.04.2019 г., като за дължимото деклариране за финансовата 2017 г. било изчислено закъснение от 584 дни, а за това за 2018 г. забавата била от 219 дни. Това са обстоятелства, по които страните не спорят, същите се установяват от събраните по делото доказателства. Наличието на тези обстоятелства обуславят несъмнената правилност на извода за наличието на извършено нарушение. Съгласно чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ местните

физически лица подават годишна данъчна декларация по образец за придобитите през годината доходи, подлежащи на облагане с данък върху общата годишна данъчна основа по чл. 28. Съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ годишната данъчна декларация се подава в срок от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода. Съдът определя като правилни изводите на първоинстанционния съд относно приложимостта на чл. 34 от ЗАНН.

Настоящата съдебна инстанция определя като неоснователни оплакванията, съдържащи се в касационната жалба относно приложимостта на чл. 28 от ЗАНН. Нарушението е формално, на просто извършване, осъществено чрез бездействие, което е довършено с изтичане на нормативно определения срок. За реализирането му не е необходимо да има настъпил вредоносен резултат.

Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата, че извършеното нарушение е маловажно. В тази връзка тази съдебна инстанция напълно споделя мотивите в тази насока, съдържащи се в първоинстанционното съдебно решение.

В съответствие с изложеното следва несъмнения извод за правилност на решението на първоинстанционния съд.

След извършената проверка по чл. 218 от АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, тази инстанция намира, че касационната жалба е неоснователна.

С оглед на изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт е основателна и в негова полза следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт по реда на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. Нормата на чл. 63 от ЗАНН е изменена, като е създадена нова ал. 3, съгласно която в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Съгласно чл. 63, ал. 4 от ЗАНН, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, съдът, може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на Националното бюро за правна помощ. Законът за административните нарушения и наказания не съдържа преходни и заключителни разпоредби, които да уреждат началния момент на действието на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (които са нови), и дали същите се прилагат и за започналите производства (преди влизането в сила на правните норми), поради което следва извода, че тези правни норми са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на 20 септември 2020 г. пред Административен съд София град, като на ответника по касация следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт по реда на чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгласно който текст възнаграждението за защита в производствата по ЗАНН е от 80 лв. до 120 лв. В касационното производство пред Административен съд София град е проведено само едно съдебно заседание, в което е взел участие юрисконсулт от администрацията на ответника по касация. Делото не се отличава с фактическа и

правна сложност, поради което следва да бъде присъдено възнаграждение за юрисконсулт в размер на 80 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, VIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 26.06.2020 г., постановено по НАХД № 3423/2020 г. на СРС, наказателно отделение, 2 с-в.

ОСЪЖДА И. П. Г. да заплати на Националната агенция за приходите възнаграждение за юрисконсулт в размер на 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: